

Перелік посилань:

1. Бень Т. Г. Бюджетування як інструмент удосконалення системи фінансового менеджменту підприємств / Бень Т. Г., Довбня С. Б. // *Фінанси України*. – 2005. – № 7. – С. 48-55.
2. Прокопишин О. Бюджетування як інструмент стратегії розвитку підприємств аграрного сектору / О. Прокопишин // *Вісник Львівського національного аграрного університету. Серія: Економіка АПК*. – 2015. – № 22 (1). – С. 110-114.
3. Ушакова І. О. Інформаційні системи та технології на підприємстві : конспект лекцій / І. О. Ушакова, Г. О. Плеханова. – Харків : Вид. ХНЕУ, 2009. – 128 с.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

А.М. Попова, к.т.н.

Харківській національний автомобільно-дорожній університет

Сучасність розвивається все більш швидкими темпами, загострюючи як суспільні, культурні так і економічні питання. Не стала виключенням із широкого загалу і легка промисловість. Для більш ретельного розуміння процесу, що відбувається у галузі легкої промисловості України, варто розглянути її кінцеву ланку, а саме роздрібні продаж взуття та одягу. Споконвіку цей ринок є відомий широкому загалу, однак сучасність наклала свій відбиток на його розподіл та класифікацію: одяг та взуття, що спожива населення умовно поділяють на брендів та небрендовий. Окрім цього розділення відбувається і за географічними характеристикам: локальні українські торгові марки (А.М.Г., Golda та багато інших) та широко відомі міжнародні бренди одягу та взуття.

З огляду на приведену вище класифікацію одним із можливих шляхів розвитку українських підприємств легкої промисловості це поступовий вихід місцевих локальних брендів на міжнародні ринки з одночасним поширенням своєї продукції серед вітчизняних споживачів. Для цього розвитку у легку промисловість України необхідні крупні інвестиції великого бізнесу, інвестори якого у свою чергу бажали би пільгових умов інвестування. А цього не передбачає ні діюча програма розвитку легкої промисловості України, ні навіть проекти подальших шляхів розвитку нашої держави. А як результат, розвиток, згідно з відомими з сучасного погляду, стандартними шляхами неможливий чи важкодоступний у близькому майбутньому. З чого слідує, що необхідний пошук альтернативних можливостей розвитку.

Розглянемо основну частку недорогої брендової та небрендової продукції легкої промисловості українського та інших схожих за параметрами ринків. Адже у цьому сегменті легше виходити на міжнародний ринок українським брендам. Прогнозованим лідером є імпорт з Китаю, друге місце посідає турецька продукція, потім Бангладеш, В'єтнам, Пакистан та інші. Окрім готової продукції, основним джерелом поставки в Україну синтетичних тканин та швейної фурнітури також є китайські виробники. Сама Україна виробляє бавовняні тканини, а от бавовна є також для цих тканин імпортною, як синтетичні нитки. Це негативним чином впливає на формування собівартості продукції, складаючи значну конкурентну перевагу китайським виробникам.

Крім вартості тканин та фурнітури, значний вплив на вартість продукції у сфері легкої промисловості має велику частку вартість робочої сили. А при цьому значну частку займає ручна праця. Яку не можливо замінити чи механізувати, як у інших галузях промисловості. Для зайнятості населення, особливо у периферії та районах з низьким рівнем працевлаштування ця галузь є вирішенням проблем зайнятості та зниження соціальної напруженості, внаслідок зниження рівня безробіття, що складає зацікавленість регіонального керівництва та загалом уряду України. Але створити тверду конкурентну перевагу не дає вартість робочої сили, що порівняно з Китаєм, Бангладеш або Туреччиною.

Цей факт є головним протиріччям української промисловості. Так є висококваліфіковані працівники, але вартість праці окупається тільки при виготовленні якісної брендової продукції, а от у сегменті «дешевого» одягу та взуття вітчизняна продукція програє дешевим аналогам іноземного виробництва.

Встановлення протекціоністами квот або обмеження на імпорт дешевого китайського імпорту легкої промисловості не дасть змогу стимулювати розвиток легкої промисловості України. А негативними наслідками стануть вихід більшості підприємств у тінь та постійний «сірий імпорт».

Виникла системна криза у легкій промисловості можлива на основі системних заходів, основою яких має стати державна підтримка та сприяння з боку банківської сфери для поліпшення умов інвестування.